

Sygnatura akt VI Ka 48/23

Warszawa, dnia 25 października 2023 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

Sędzia: SO Agnieszka Wojciechowska-Langda

SR (del.) Anna Bojarczuk

protokolant: Aneta Dygas

przy udziale prokuratora Weroniki Masny - Majewskiej

po rozpoznaniu dnia 25 października 2023 r. w Warszawie

sprawy J. W. (1) syna R. i E., ur. (...) w W. oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk oraz A. S. syna K. i E., ur. (...) w B. oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 8 września 2022 r.

sygn. akt III K 883/20

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego J. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go wydatkami tego postępowania w części na niego przypadającej;

zasądza od oskarżonego A. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 620 (sześćset dwadzieścia) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go wydatkami tego postępowania w części na niego przypadającej.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 48/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 8 września 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 883/20.

1.2 Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		A. S.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa karalność	Informacja e - (...) k. 899 Karta karna - k.902-903v
		J. W. (1)	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność Ukończenie szkolenia i kursu, rozpoczęcie nauki w szkole policealnej Udział w wolontariacie	Informacja e - (...) k.900 Karta karna - k.901 Zaświadczenie - k.906, 907, 908-909 Umowa - k.910-917
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Sytuacja majątkowa Dotychczasowa karalność	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły też wątpliwości Sądu.
Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność Ukończenie szkolenia i kursu, rozpoczęcie nauki w szkole policealnej Udział w wolontariacie	Informacja e - (...) Karta karna Zaświadczenie Umowa	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły też wątpliwości Sądu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1	<p>Obrońca oskarżonego A. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a <u>mianowicie</u> przepisu:</p> <p>- art. 410 kpk oraz art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, skutkującej nieprawidłowym przyjęciem sprawstwa oskarżonego A. S. w zakresie zarzucanych mu czynów wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. W. (1), podczas, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika w sposób niebudzący wątpliwości jaki był charakter przestępczego porozumienia oskarżonych, jego związku z planem i podziałem ról oraz istotności działania z punktu widzenia skutecznej realizacji wspólnego zamiaru;</p> <p>a powyższe uchybienia procesowe Sądu skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającym wpływ na treść orzeczenia, a polegający na nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd I instancji, że Oskarżony A. S., który w toku całego postępowania konsekwencje nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów:</p> <p>- miał bezpośredni kontakt z narkotykami, podczas gdy z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

ustaleń Sądu wynika, że jego ślady daktyloskopijne odnaleziono jedynie na kartonowym pudełku zawierającym narkotyki, torebkach foliowych zawierających narkotyki oraz pustych torebkach foliowych, których to Oskarżony dotykał, gdy nie były wypełnione narkotykami, a powyższe powinno doprowadzić do wniosku, że Oskarżony A. S. nie miał bezpośredniego kontaktu z narkotykami;

- brał aktywny udział w procederze obrotu narkotykami na szeroką skalę, podczas gdy z żadnych ustaleń Sądu nie wynika, aby do rzeczonoego obrotu doszło;

- będąc najemcą oraz mając dostęp do mieszkania nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w W. - (...) działał wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), podczas gdy Sąd I instancji nie ustalił innych dowodów, które ponad wszelką wątpliwość uzasadniały by powyższe;

- działał wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika powyższe, jak również Sąd I instancji nie ustalił konkretnych czynności, które miałby „wykonywać” każdy z Oskarżonych, co skutkuje przyjęciem, że przy braku dowodów nie można ów sprawstwa przypisać Oskarżonemu A. S.;

- posiadając na własny użytek środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 2,22 gram (netto), dopuścił się czynów zarzucanych mu w pkt 4 wyroku, w tym, że działał wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1);

co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie wypełnienia przez oskarżonego A.

	S. znamion przestępstw z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 57 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów podniesionych zarówno przez obrońcę oskarżonego A. S., jak i obrońcę oskarżonego J. W. (1) - które przywołano dalej - przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były niezasadne, stanowiąc subiektywną ocenę zaistniałych okoliczności i gołosłowną polemikę z zaskarżonym orzeczeniem.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów została wykonana zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez</p>		

organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylene się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie

wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień w tym zakresie, a co za tym idzie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonych. Sąd Okręgowy w pełni podziela nie tylko zaskarżony wyrok, ale też obszerne, wyczerpujące i wyjątkowo trafne uzasadnienie. Wbrew twierdzeniom skarżących, nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, uczestnicząc w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości. Po pierwsze, chcąc wynająć mieszkanie oskarżony A. S. nie pojawił się na spotkaniu z właścicielem lokalu, to jest świadkiem W. K., sam. Towarzyszył mu oskarżony J. W. (1), którego tytułowano jego „doradcą”. Co więcej, z zeznań w/w świadka wynikało, że oskarżony J. W. (1) już wcześniej się z nim kontaktował, oglądając mieszkanie, informując że szuka go „dla bliskiej mu osoby” i de facto doprowadzając do jego wynajęcia. Tym samym obaj oskarżeni przyczynili się do

znalezienia miejsca składowania zabronionych substancji. Po drugie, wprowadzie formalnym najemcą lokalu był jedynie oskarżony A. S., podpisując się na umowie i przekazując czynsz, jednak faktycznie to obaj z niego korzystali. Wynikało to nie tylko z zeznań świadka W. K., który widział tam oskarżonego A. S., ale też z wyjaśnień obu oskarżonych. Jak przyznał oskarżony A. S. „właściwie to ten lokal został wynajęty wspólnie z K., czyli J. W. (1)”. Jak z kolei wskazał oskarżony J. S., „w tym mieszkaniu przy ul. (...) przed zatrzymaniem bywałem 2-3 razy w tygodniu”. Ponadto obaj oskarżeni posiadali klucze do tego lokalu, co potwierdziły przeprowadzone eksperymenty procesowe. Po trzecie, niezgodne z prawdą były twierdzenia oskarżonych, że korzystali z tego mieszkania w celach imprezowych, nic nie wiedząc o narkotykach. W rzeczywistości znajdował się tam ich magazyn, którego nie tylko nie dało się nie zauważyć przebywając w tym miejscu, ale też wyczuć. Jak zeznał świadek W. K., zapach marihuany był tak silny, że czuć go było na zewnątrz, a po ujawnieniu tego procederu i opróżnieniu lokalu musiał nawet przeprowadzić remont, bo nie dało się go pozbyć w inny sposób. Co więcej, wiedzieli o tym także oskarżeni, bo drzwi wejściowe zostały pokryte od wewnątrz kołdrami, a dodatkowo umieszczono przy nich sztuczne zapachy. Ponadto na ujawnionych na miejscu rzeczach, w tym opakowaniach zawierających narkotyki, sztuccach, zgrzewarce, wadze czy zapiskach, w tym także ze znajdującymi się na nich śladami zabronionych substancji, znajdował się materiał genetyczny lub odciski palców oskarżonych. Tym bardziej

nieprawdopodobnym jest zatem, że nic o nich nie wiedzieli. Zwłaszcza, że ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym nagrań z monitoringu, wynikało że przychodzili tam nie tylko w pojedynkę, ale też wspólnie, coś tam przynosząc i coś stamtąd wynosząc w kartonowym pudle czy materiałowej torbie. Dodatkowo w lokalu nie było takiego wyposażenia, w tym rzeczy osobistych, które wskazywałyoby na to, że służył on do deklarowanych czy innych niż przestępcze celów. Sąd Okręgowy, tak jak Sąd Rejonowy, nie miał zatem żadnych wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, biorąc udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości.

W tym miejscu wskazać należy, że współsprawstwo jest to wykonanie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub z innymi osobami, a zatem druga - obok jednosprawstwa - wykonawcza forma sprawstwa, z tym że realizowana przez co najmniej dwie osoby. Fundamentem współsprawstwa jest porozumienie przestępcze. Treścią porozumienia jest wspólne popełnienie konkretnego przestępstwa. Zawarte między współsprawcami porozumienie pozwala przyjąć, że dane przestępstwo jest ich wspólnym dziełem, i pociągnąć do odpowiedzialności karnej każdego ze współsprawców za całość przestępstwa zarówno wtedy, gdy każdy z nich zrealizował wszystkie ustawowe znamiona danego czynu, jak i wtedy, gdy osobiście zrealizował tylko pewną ich część, a nawet wówczas, gdy nie wyczerpał żadnego z ustawowych znamion, ale przyczynił się znacznie do jego

popelnienia. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 marca 2019 r. w sprawie o sygn. akt II KK 217/18, współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i taka osoba, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikiem - stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu. Do przyjęcia współsprawstwa wystarczy, że oskarżeni w ramach podziału ról podejmowali takie działania, które z działaniami pozostałych uczestników porozumienia zmierzały do dokonania przypisanego czynu. Decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami w ramach wspólnego porozumienia. Porozumienie nie wymaga żadnej szczególnej formy, co oznacza, że może być ono nawet dorozumiane, czyli nastąpić per facta concludentia. Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zadać pytanie, czym jak nie działaniem wspólnie i w porozumieniu, w ramach uzgodnionego podziału ról, było pozyskanie mieszkania z przeznaczeniem na magazyn narkotyków, które ostatecznie tam trafiły? Jak już wyżej wskazano, zaangażowani byli w to obaj oskarżeni. Obaj przebywali też w tym lokalu, bynajmniej nie w celach imprezowych, a na w/w przedmiotach znajdowały się ich materiał genetyczny lub odciski palców. To, że oskarżeni mieliby dotykać czystych foliowych torebek czy pustego kartonowego nie tylko nie zostało potwierdzone

żadnymi obiektywnymi dowodami, ale także jest rażąco nielogiczne. Tym bardziej, że w/w przedmioty miały ścisły związek z narkotykami, służąc do ich przenoszenia, magazynowania lub dystrybucji.

Odnosnie udziału w obrocie narkotykami, to nie ulega wątpliwości, że oskarżeni nie byli ich wytwórcami. Pozyskali je z zamiarem ich dalszej dystrybucji. Na cel ich działania wskazuje także różnorodność i ilość zabronionych substancji, to jest 3,4 kg marihuany, 18,94 gram netto k., 570 gram netto s. w ilości, 7 gram netto p. i 198,09 gram netto tabletek (...) jak również ślady świadczące o ich ważeniu i porcjowaniu. Sąd Rejonowy słusznie uznał zatem, że oskarżeni dopuścili się czynu z art. 56 § 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 marca 2023 r. w sprawie o sygn. akt I KK 364/22, dla przyjęcia sprawstwa przestępstwa uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie konieczne jest wykazanie, że potencjalnymi, dalszymi odbiorcami przechowywanych narkotyków muszą być nie konsumenci, lecz hurtownicy. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Tak więc potencjalny uczestnik obrotu, po dokonaniu czynu z art. 56 ust. 1 lub 3 ustawy, może zakończyć swoją przestępną działalność, ale może również ją kontynuować, przekazując uzyskany środek do dalszego obrotu, bądź udzielać go - odpłatnie lub nieodpłatnie konsumentom, co penalizuje już art.

58 ust. 1 i 2 oraz art. 59 ust. 1-3 ustawy. Zatem uczestniczenie w obrocie może również przybierać formę bierną, polegającą na odebraniu takiego środka od osoby zajmującej się jego wprowadzaniem do obrotu z zamiarem dalszego przekazywania go kolejnym osobom - w tym konsumentom. Znamię uczestniczenia w obrocie jest zatem szerokie i odnosi się także do czynności technicznych - np. magazynowania narkotyków będących przedmiotem obrotu.

Biorąc pod uwagę, że apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku, Sąd Okręgowy dokonał także kontroli instancyjnej wymierzonych kar, nie znajdując podstaw do ich zmiany. Jeśli chodzi o oskarżonego A. S., to wymierzono mu kary jednostkowe 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 110 stawek dziennych po 10 złotych każda (za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) i 1 miesiąca pozbawienia wolności (za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii), a w konsekwencji karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jeśli natomiast chodzi o oskarżonego J. W. (1), to wymierzono mu kary jednostkowe 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda (za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) i 1 miesiąca pozbawienia wolności (za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii), a w konsekwencji karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Zważywszy na to, że czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia

<p>29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest zagrożony karą pozbawienia wolności, której dolna granica wynosi 2 lata, a górna 12, brak jakichkolwiek podstaw do uznania, żeby w/w kary jednostkowe - nieznacznie wyższa od minimalnych - były niewspółmierne, a tym bardziej rażąco. Zwłaszcza przy tylu rodzajach i takiej ilości zabronionych substancji. Zastrzeżeń nie budziły też kary łączne, wymierzone na zasadzie pełnej absorpcji. Dodatkowo oskarżony A. S., w przeciwieństwie do oskarżonego J. W. (1), był wielokrotnie karany, co wskazuje na to, że zaistniała sytuacja nie była jedynie incydentem w jego życiu. Z tych względów Sąd Rejonowy zasadnie zróżnicował wymierzone oskarżonym kary jednostkowe - dotyczące czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a co za tym idzie kary łączne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie Oskarżonego A. S. z zarzucanego mu czynu w pkt 4 wyroku ewentualnie uchylene wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutów, do których szczegółowo odniesiono się powyżej, brak było również podstaw do uwzględnienia związanych z nimi wniosków.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.2	<p>Obrońca oskarżonego J. W. (2) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 14 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez wyjście przez sąd pierwszej instancji poza granice aktu oskarżenia i przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu nie mieszczącego się w granicach aktu oskarżenia, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § pkt 9 k.p.k.</p> <p>Ponadto zarzucił mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd pierwszej instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie poprzez uznanie, iż obecność J. W. (1) w mieszkaniu wynajmowanym przez A. S. wynikała z tego, iż wspólnie i w porozumieniu obaj oskarżeni uczestniczyli w obrocie znaczną ilością środków odurzających, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów nie wskazuje na to, iż obecność J. W. (1) w mieszkaniu znajdującym się w W. przy ul. (...) związana była z uczestnictwem przez oskarżonego w przestępczym procederze, co w konsekwencji doprowadziło do skazania J. W. (1) za czyn zarzucany mu w punkcie pierwszym wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Nie powtarzając obszernej argumentacji, którą przedstawiono		

powyżej i która ma tu odpowiednie zastosowanie wskazać jedynie należy, że nie jest prawdą, że rola oskarżonego J. W. (1) ograniczał się jedynie do obecności w mieszkaniu, w którym zorganizowano magazyn narkotyków. Oskarżony najpierw aktywnie działał, żeby go stworzyć, szukając odpowiedniego lokalu i uczestnicząc w jego wynajęciu, a następnie, tak jak oskarżony A. S. dysponując kluczami do drzwi, pojawiał się tam i doskonale wiedział, co się tam znajduje. Tym bardziej, że nie tylko musiał widzieć i czuć narkotyki, ale także dotykał w/w przedmiotów z nimi związanych, w tym foliowe torebki i tekturowe pudło, w którym się znajdowały. Chociaż formalnym najemcą mieszkania był oskarżony A. S., to faktycznie obaj byli jego posiadaczami, pojawiając się tam wspólnie bądź osobno. W dodatku oskarżony J. W. (1) wnosił i wnosił stamtąd tekturowe pudło i materiałową torbę, w których mogły znajdować się zabronione substancje, a które musiały przecież w jakiś sposób trafić w to miejsce i - zważywszy na ślady wskazujące na ich dystrybucję - w jakiś sposób je opuszczać. Założenie skarżącego, że przecież oskarżony J. W. (1) mógł tylko wiedzieć o narkotykach posiadanych przez oskarżonego A. S. - a mimo to tam przychodził i dotykał znajdujących się tam przedmiotów, w tym opakowań, w których się znajdowały - i jedynie nie wypełnił obowiązku zawiadomienia o popełnionym przestępstwie jest skrajnie nielogiczne. Przeczy temu jego rola w pozyskaniu miejsca ich magazynowania i cel pobytów w tym miejscu, który nie mógł być inny jak przestępczy. Z tych względów, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym A. S., uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi

i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości. Jak już wyżej wskazano, uczestnictwem w obrocie jest chociażby samo magazynowanie narkotyków, co tu - po uprzednim ich przyjęciu - niewątpliwie miało miejsce przy aktywnym udziale oskarżonego J. W. (1). Kwestia dalszej dystrybucji, z którą to skarżący wiązał ów obrót, nie miała tu żadnego znaczenia poza nie budzącym wątpliwości faktem, że taki był cel zgromadzenia zabronionych substancji. Nie doszło zatem do błędnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych.

Odnośnie podnoszonej bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 kpk, to taka sytuacja nie zaistniała. Tak jak naruszenie art. 14 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 maja 2020 r. w sprawie o sygn. akt II KK 49/20, tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego bez wątplenia jest jedną z kluczowych kwestii w procesie karnym. Daleko idąca zmiana opisu czynu przypisanego w porównaniu do opisu czynu zarzucanego może prowadzić do wyjścia poza granice oskarżenia, jednak powszechnie przyjmuje się, że przy zachowaniu (nawet niekoniecznie wszystkich) innych kryteriów tożsamości czynu (m.in. osoba sprawcy, osoba pokrzywdzonego, przedmiot ochrony, przedmiot wykonawczy, miejsce czynu) różnica czasu czynu nie prowadzi do takiego następstwa. Wskazuje się, że ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne, opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu oraz że sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu, zawartym w

zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela. Wobec tego nie jest wyjściem poza granicę aktu oskarżenia takie postąpienie, w którym sąd w wyniku przeprowadzonego przewodu sądowego i weryfikacji ujawnionego materiału dowodowego m.in. ustali, że rozpoznawane przez niego zdarzenie miało miejsce w innym czasie, niż to przyjął prokurator w akcie oskarżenia. Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, zmiana opisu czynu w zakresie czasu jego popełnienia, której dokonał Sąd Rejonowy nie wykraczała zdaniem Sądu Okręgowego poza granicę aktu oskarżenia. Doszło jedynie do sprecyzowania jego daty, odnoszącej się do strony przedmiotowej przypisanego przestępstwa, polegającego na przyjęciu i magazynowaniu narkotyków. Zważywszy na to, że nie wiadomo, kiedy to dokładnie nastąpiło, a znana jest jedynie data ich ujawnienia, to jest 24 stycznia 2019 r., należało przyjąć, że dopuszczono się tego w okresie od nieustalonego dnia, lecz nie wcześniej niż od dnia 1 września 2018 r., od kiedy to świadek W. K. już tam nie był i kiedy możliwe było rozpoczęcie przestępczego procederu, do dnia 24 stycznia 2019 r., kiedy bez wątplenia został zakończony. Co więcej, pierwotnie wskazana data, to jest 24 stycznia 2019 r., także mieści się w przyjętym czasookresie. Skoro narkotyki znajdowały się tam w tym dniu, będąc magazynowane, to musiały być uprzednio przyjęte. Przy czym mogło to nastąpić także tego samego dnia, to jest 24 stycznia 2019 r.

Nawiązując do wymierzonych oskarżonemu J. W. (1) kar jednostkowych i łącznej, to brak było jakichkolwiek podstaw do zmiany w tym zakresie. Powyższego nie zmienia fakt, że czyn został popełniony kilka lat temu, a oskarżony cały czas był i jest osobą niekaraną, starając się rozpocząć nowy rozdział swojego życia. Przestępstwo, którego się dopuścił wiąże się bowiem z tak dużym stopniem winy i społecznej szkodliwości, że tylko pobyt w zakładzie karnym spowoduje, że odczuje konsekwencje swojego postępowania i dojdzie do zrealizowania celów orzeczonych kar. Wymierzając je Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, a więc zarówno obciążające, jak i łagodzące. Kary te, odpowiadające dolnej granicy ustawowego zagrożenia bądź będące nieznacznie wyższe, nie budzą żadnych wątpliwości. Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Oczywiście, nie oznacza to, że oskarżony nie może ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, jeśli zajdą ku temu podstawy.

Wniosek		
<p>Obrońca oskarżonego J. W. (1) wniósł o:</p> <p>- w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;</p> <p>- ewentualnie, gdyby Sąd Odwoławczy nie podzielił argumentacji obrony odnośnie zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej - wnoszę o zmianę i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I wyroku oraz o uchylenie punktu IV i punktu VIII wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z uwagi na niezasadność zarzutów, do których szczegółowo odniesiono się powyżej, brak było również podstaw do uwzględnienia związanych z nimi wniosków.		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.31	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 8 września 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 883/20.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i poczynił trafne ustalenia faktyczne, zasadnie stwierdzając winę oskarżonych. Wątpliwości nie budziły też pozostałe rozstrzygnięcia. Szczegółowo odniesiono się do tego powyżej. Zarazem nie zaistniała ani podnoszona, ani żadna inna bezwzględna przyczyna odwoławcza.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

J. W. (1)	II	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego była niezasadna. Z tych względów, kierując się treścią art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, uznano że musi ponieść koszty postępowania, które spowodował. Z uwagi na utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku zasądzono od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i obciążono go wydatkami tego postępowania w części na niego przypadającej. Powyższa należność wynika z art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>
A. S.	III	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego była niezasadna. Z tych względów, kierując się treścią art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, uznano że musi ponieść koszty postępowania, które spowodował. Z uwagi na utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku zasądzono od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 620 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i obciążono go wydatkami tego postępowania w części na niego przypadającej. Powyższa należność wynika z art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>

PODPIS

SSO Tomasz Morycz SSO Agnieszka Wojciechowska - Langda SSR (del.) Anna Bojarczuk

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 8 września 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 883/20		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 8 września 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 883/20		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana